

Міжгородська Ірина

студентка

Стадник Вікторія

к. е. н., старший викладач

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

Україна

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інноваційна діяльність є важливою складовою підвищення ефективності розвитку сільськогосподарських підприємств. Її результативність залежить від професійного рівня наукових кадрів та спеціалістів аграрного виробництва. Незважаючи на великий інноваційний потенціал аграрної науки, використовується він недостатньою мірою і щороку втрачається. Сучасні проблеми функціонування аграрних підприємств зумовлені економічною дискримінацією, відсутністю необхідних преференцій та державних заходів стосовно подолання наслідків економічної кризи [2].

Інноваційна політика має забезпечувати сталий розвиток господарюючих суб'єктів на основі організації та управління інноваційною діяльністю аграрних підприємств. Авторські права на інноваційні розробки недостатньо захищені, а відсутність налагодженої системи економічних відносин між учасниками інноваційного процесу не стимулює впровадження новацій у виробництво [3].

В управлінні інноваційною діяльністю підприємства сьогодні все частіше використовується інвестиційний бюджет, який включає доходи і витрати від інвестиційної діяльності, а також потреби в інвестиційних ресурсах за всіма вибраними напрямками та інвестиційними проектами. Проходження всіх етапів бюджетування при розробці й ухваленні управлінських рішень забезпечує: по-перше, детальне опрацювання самих інвестиційних проектів, по-друге, комплексний розгляд інвестиційної діяльності в рамках всієї фінансово-господарської діяльності підприємства та аналіз її впливу на фінансовий стан підприємства, по-третє, організацію контролю над подальшою реалізацією кожного окремого проекту і над виконанням інвестиційного бюджету в цілому.

Ще одним з методів підвищення ефективності управління інноваційною діяльністю є використання принципів наскрізного планування при формуванні й реалізації інноваційних проектів. Це дозволить підвищити ефективність інвестиційної діяльності і забезпечити системний взаємозв'язок програми зі стратегічною програмою інвестиційної політики, і крім того – прозорий контроль за ступенем досягнення цільових інвестиційних завдань [1].

Сьогодні ефективність інноваційної діяльності сільськогосподарського підприємства в значній мірі залежить від організації управління інноваційною діяльністю в компанії. Ухвалення рішень про інновації є найбільш складним і важливим завданням управління, у зв'язку з чим виникає необхідність взаємодії усіх учасників процесу управління інноваційною діяльністю компанії, яку можливо реалізувати лише через єдину структуру управління інноваціями в рамках наявної

організаційної структури управління. В умовах швидких змін кон'юнктури ринку, коли стоїть завдання нарощування конкурентних переваг, найефективнішим є дивізійний тип структури управління інноваційною діяльністю, де здійснюється делегування частини управлінських повноважень (бізнес-планування, економіка, ціноутворення, маркетинг, кадри) у нижчі структурні ланки, що дозволяє підрозділам частково або повністю взяти відповідальність за реалізацію інноваційної діяльності. У результаті управлінські ресурси верхнього ешелону організації вивільняються для вирішення стратегічних завдань.

Підвищення ефективності управління інноваційною діяльністю з урахуванням чинника невизначеності залежить від багатьох чинників: оптимального поєднання централізації і децентралізації управління інноваційною діяльністю; науковості процесу організації аналітичного забезпечення управління; вироблення нових цілей і завдань щодо вдосконалення організації аналітичного забезпечення методичного апарату управління інноваційною діяльністю; безперервного вдосконалення управління інноваційною діяльністю; постійності аналітичного забезпечення та інформаційної достатності управління діяльністю; відповідності характеру роботи потенційним можливостям виконавця; безперервності підвищення кваліфікації менеджерів з управління інноваційною діяльністю [1].

Стратегічною метою проекту автоматизації є підвищення ефективності інноваційної діяльності за рахунок удосконалення системи управління і впровадження сучасних інформаційних технологій управління інноваціями.

З точки зору держави схема удосконалення системи управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств, яка б у найкоротші терміни стимулювала інноваційну активність підприємств, полягає у збереженні преференційних методів оподаткування, застосування яких є економічно вигідним і зручним для підприємств і доцільним для держави з точки зору захисту національного товаровиробника, забезпечення населення реальними трудовими місцями та стабілізації платіжного балансу країни [5].

Отже, узагальнюючи результати наукових пошуків та обґрунтувань ми дійшли висновків, що аграрні підприємства самостійно за короткий проміжок часу можуть одержати конкурентні переваги шляхом запровадження інноваційних методів управління (проведення реструктуризації підприємств, зміни структури акціонерного капіталу та впровадження кадрово-інформаційного менеджменту). Використання даних методів дозволить обґрунтовано здійснювати вибір окремих напрямів інноваційної діяльності та раціональних схем її ресурсного забезпечення, а також проведення контролю і моніторингу реалізації запланованих заходів. Реалізувати інноваційну діяльність пропонуємо через пільгове оподаткування прибутку підприємств і оплати праці, гнучку амортизаційну політику, стимулювання банків до кредитування інноваційної діяльності аграрних підприємств.

Список використаних джерел:

1. Гаврилюк О. В. Інвестиційний імідж та інвестиційна привабливість України // Фінанси України. – 2011. – № 2. – С. 68-81.
2. Громов О. А. Роль інноваційного процесу в ефективності залучення інвестиційних ресурсів у сільське господарство / О. А. Громов // Облік, контроль та

аналіз на підприємствах АПК : стан та перспективи розвитку: міжнар. наук.-практ. конф., 20-21 жовт. 2010р. : тези доп. – Вінниця, 2010

3. Громов О. А. Формування складових механізму інноваційної діяльності аграрних підприємств / О. А. Громов // Ринкова трансформація національної економіки: досягнення теорії та проблеми практики : Міжнар. нау.-практ. конф. : тези доп.- Полтава, 2010.

4. Ухваткін Д. П. Теорія регулювання та основні поняття інноваційної діяльності // Формування ринкових відносин в Україні. - 2010.- № 1.- С.49-53.

5. Яковлев А. І. Управління інвестиційною та інноваційною діяльністю на основі проектного аналізу. - К.: УАДУ, 2010. - 118 с.

Мілошевич Ніна

ст. викладач

Одеський національний політехнічний університет

м. Одеса

Україна

ПРОБЛЕМИ СТРАХОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Страховий ринок являє собою відособлену частину ринкової економіки, основними суб'єктами відносин якого виступають: страхувальники, страховики, застраховані, перестраховики, товариства взаємного страхування, вигодонабувачі, страхові та перестрахові брокери, страхові агенти, актуарії, аварійні комісари, а також професійні об'єднання страховиків, страхових посередників та інших учасників страхового ринку.

Станом на 30.09. 2016 року загальна кількість страхових компаній в Україні становила 323, у тому числі СК „life” (СК „life” – страхові компанії, що здійснюють страхування життя) – 43 компанії, СК „non-life” („non-life” – страхові компанії, що здійснюють страхування видів, інших, ніж страхування життя) – 280 компаній [1].

На сьогоднішній день кількість страхових компаній має тенденцію до зменшення, так за 2016 рік порівняно з 2015 роком, кількість компаній зменшилася на 51 страховика, а порівняно з 2014 роком зменшилася на 72 компанії.

За даними Нацкомфінпослуг, однією з тенденцій розвитку страхового ринку є збільшення частки обов'язкового страхування й скорочення частки добровільного страхування. Так, протягом 2016 року на 23,0% зменшилась кількість укладених договорів з добровільного страхування (страхування від вогневих ризиків та ризиків стихійних явищ, страхування майна). В той же час на 10,3% зросла кількість договорів з обов'язкового страхування (більшою частиною за рахунок зростання договорів страхування від нещасних випадків на транспорті).

Ринок страхування на сьогоднішній день є непрозорим і малозрозумілим. Відсутня єдина стратегія розвитку вітчизняного страхового ринку і єдина організація, що представляє й захищає інтереси учасників ринку. В Україні